В цьому поїзді, погляньте,
Ідуть бідні емігранти.

У емігранта легкий чемоданчик,—
В нім одежина, хліб, померанчик,

З рідного поля вузлик землиці,
Щоб на чужині менше журиться...

У чемодан тільки серце не влізло,
Та й не хотіло — просилося слізно,

Щоб не забрали його за море,
А кинули дома, нехай і на горе;

Як вірний собака, лишилося в полі,
Де ми працювали голодні і голі.

Онде те поле, хоч бідне, та рідне...
А поїзд мчить... Уже поля не видно...